Diumenge 9 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 7,21-27): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tothom qui em diu: 'Senyor, Senyor', entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel. Aquell dia, molts em diran: 'Senyor, Senyor, ¿no és cert que en nom teu vam profetitzar, i vam treure dimonis, i vam fer molts miracles?'. Llavors jo els diré clarament: 'No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obràveu el mal!'.

»Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i envestiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i envestiren contra aquella casa, i la casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa».

«La voluntat del meu Pare del cel»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui notem que Jesús exigeix no solament escoltar la seva paraula, sinó —i sobretot— adherir-nos-hi coherentment. Així, diu Ell, «entrarà al Regne del cel (...) el qui fa la voluntat del meu Pare» (Mt 7,21). Jesucrist pot exigir personalment tal cosa perquè Ell mateix és Déu, el Fill de Déu.

Que la nostra fe s'ha de viure «amb obres i de veritat» (1Jn 3,18) és quelcom que s'ha predicat des dels inicis del cristianisme. Benet XVI, però, en la seva encíclica Spe salvi ho recordava —podríem dir— amb un llenguatge modern: el missatge cristià no sols és una qüestió "informativa", sinó que és i ha de ser una realitat "performativa". «Això significa que l'Evangeli no és solament una comunicació de coses que es poden saber, sinó una comunicació que comporta fets i canvia la vida».

«No us he conegut mai» (Mt 7,23): Déu ens guardi d'haver d'escoltar algun dia aquestes paraules tan severes! Ens convé parar atenció en un fet, que d'entrada, pot causar-nos sorpresa: Jesucrist se sent directament afectat per la nostra resposta (o "no resposta") de fe; Ell en fa una cosa personal seva. I no

és per menys: el cristianisme no és una ideologia, ni un simple programa ètic, sinó i sobretot una trobada personal amb Algú. En aquesta mateixa línia, sant Joan Pau II afirmava que el fonament de la moral cristiana consisteix precisament en el seguiment del Crist.

És molt adient la imatge dels homes que construeixen «la seva casa damunt de sorra»: homes sense seny, homes ensorrats!!! (cf. Mt 7,26-27). Una societat sense Déu (o que, en la pràctica, s'allunya de la llei de Déu) és una societat encallada perquè li manca el “motor” de l'esperança. Quan l'home s'allunya de Déu, l'home s'allunya també de l'home. En canvi, és «feliç l'home que (...) estima de cor la Llei del Senyor. Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: dóna fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge» (Sl 1,1-3).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ah!, què poc ens assemblem al Crist tot i que portem el seu nom i ens anomenem cristians!» (Sant Tomàs More)

- «Com a únic Salvador de la humanitat, vol atreure cap a si els homes i dones de tots els temps i llocs, per poder portar-los al Pare. Ell vol que tots nosaltres construïm la nostra vida sobre el fonament ferm de la seva paraula» (Francesc)

- «Per la pregària podem ‘discernir quina és la voluntat de Déu’ i obtenir ‘la constància per complir-la’. Jesús ens ensenya que s’entra al Regne del cel no pas per paraules, sinó ‘fent la voluntat del meu Pare que és al cel’ (Mt 7,21)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.826)